

51- fila 1 Adresa procuraturii României către Curtea suprema de justiție din 13.04.90 Citate -. "Înaintăm alăturat în dublu exemplar recursul extraordinar formulat de procurorul general în cauza privind pe Roventu Viorel, Năstase Petrică, si Stanciu Nicolae, pentru judecare. [] Menționăm că procurorul general a aprobat suspendarea executării judecătorești până la 07.05.1990. Rugăm ca după soluționarea recursului extraordinar, dosarul să fie restituit Min. Apărării Naționale UM05045 București, în referire la nr. A/D/S/76005 din 2.02.1990. Gen maior [] Dan Ioan" Nota IR : [] În codul de procedura penala din acel moment era prevăzut dreptul părților de a vorbi la recursul extraordinar, dacă se prezentau în sală. Citarea lor si a unor martori noi nu era obligatorie, dar este absolut evident că în acest caz ea se impunea. Judecătorii nu au citat pe nimeni și nici măcar nu au anunțat condamnații că se judecă acest recurs, ca să poată reacționa măcar în scris. În adresa de la fila 1 avem una din explicații: instanța a fost dezinformată cum că la 13 aprilie cei trei condamnați ar fi liberi, fiindu-le suspendată pedeapsa până la 7 mai (cînd s-a dat sentința). În realitate, ei erau închiși în continuare, ordinele de suspendare a executării nr. 19821/3429/90 din 7. 03. 1990 nefiind luate în seamă! În acest fel dreptul lor la apărare, încălcat flagrant si în 1983, a fost din nou călcat în picioare. []

52 - file 2 - 3 Recursul semnat de procurorul general Gh Robu, emis la 13.04.90 si primit la 19.04.90 Citate: "[] S-a mai reținut că ambele sustrageri au produs consecințe, deosebit de grave, constind în paralizarea completa a postului de Miliție Osica , rămas fără armament si muniție, stînjinirea importantă a postului de Miliție Făcăieni și a poliției din întreaga țară, alertată ca urmare a acestei fapte precum si în starea de pericol pentru viața organelor de stat si liniștea publică. [] Consider hotărârile menționate, fu parte, vădit netemeinice și pronunțate cu încălcarea esențială a legii. [] Un criteriu determinant în aprecierea urmărilor infracțiunilor contra avutului obștesc îl constituie întinderea pagubelor materiale, care trebuie să depășească 100000 de lei în cazul "consecințelor grave " si 500 000 lei în cazul consecințelor deosebit de grave [] se mai ține seama [] si de repercusiunile asupra realizării planului de stal sau al imitații, măsura în care a fost stînjinită activitatea unității ori alte asemenea urmări, [] este evident că nerealizarea planului [] stînjinirea importantă a activității [] pot fi apreciate drept "consecințe grave" sau "consecințe deosebit de grave " doar dacă au produs la rindul lor pagube importante. [] Ori din actul de la fila 3 voi rezulta că valoarea armamentului, muniției si celelalte bunuri sustrate de la postul de Miliție Osica si de la șeful postului de Miliție Făcăieni totalizaseră 14767 de lei. [] Nu s-a făcut nici o dovadă că aceste sustrageri au produs, direct sau indirect, pagube materia/e importante, care sa poată fi apreciate drept "consecințe grave" sau "consecințe deosebit de grave [] Se impune schimbarea încadrării juridice [] urmează a se aplica în mod corespunzător dispozițiile ari I si 2 din decretul nr 11/1988, ținindu-se cont și de corecta încadrare juridică a faptelor comise la 8/9septembrie 1983 []" Notă IR Nimic din ce au relatat Raul Volcinschi lu Gh Robu (în prezența lui Serbau Sunt - care a diepus mărturie în acest sens) despre atentatul plănuīt de el împreună cu Roventu nu transpare în acest recurs. Nu sînt amintite aici memoriile trimise de Viorel Roventu din penitenciarul Colibasi. În care se autodenunța pentru intenția de atentat, adică despre caracterul politic - revoluționar al actului de la Osica din 1983. Dacă

memoriile lui Volcinski si Roventu, ar fi fost depuse în instanță, dacă cei trei condamnați ar fi fost prezenți sau dacă măcar li s-ar fi permis să trimită niște explicații, procesul nu ar mai fi putut avea acest curs. Este foarte grav, pentru că aceste elemente noi impuneau audierea celor condamnați și martorilor noi și ar fi trebuit să producă o recalificare a faptei, ca infracțiune împotriva securității statului comunist, amnistiate din 1990 și considerate chiar un temei de compensare - pentru detenție politică. Din recurs nu se poate deduce prin ce mecanism s-a declanșat (autosesizare, la cererea condamnaților sau a unor martori noi) încît de-abia consultarea lucrării procuraturii A/D/S/76005 din 2.02.1990 ar putea lamuri situația. []

53 fila 4 Ședințele publice din 23.4.1990 și 28.08.1990 Citate: "[] 23 aprilie 1990 []. Fără prezenta nanilor, nedispunindu-se citarea. Procurorul a solicitat admiterea recursului extraordinar așa cum a fost formulat [] Amină pronunțarea la 28 aprilie 1990 [] Amină pronunțarea la 7 mai 1990" Notă IR Ca o circumstanță atenuantă pentru acest complet, care a primit un dosar atît de problematic și complex pe 19.04 și a "rezolvat" cazul pe 23.04, fără a cita părțile, să ne reamintim că fuseseră anunțați în adresa de la fila 1 că părțile au fost eliberate (evident pentru proces), deci credeau că se puteau prezenta și lua cuvîntul, fără a putea fi împiedicați, conform codului de procedură. []

54 File 5 - 8 Minuta deciziei 45 din 7.05.1990 și apoi motivarea Citate: "[] Au avut consecințe deosebit de grave întrucît acestea, pe lîngă faptul că au produs pagube materiale mari, [] punerea în pericol a vieții și integrității corporale u organelor de pază ce asigurau paza unor instituții de stat [] stînjinirea pe timp îndelungat activității normale a unui mare număr de cadre din aparatul Ministerului de Interne [] toate aceste elemente caracterizînd suficient agravanta prevăzută în alineatele 3 ale art 224 și 225 din codul penal. [] ar constitui un element de încurajare a unor asemenea fapte penale, ceea ce nu este de conceput. În raport cu toate aceste elemente urmează a se respinse recursul extraordinar declarat de procurorul general "Notă IR: Să trecem peste problema scopului real (atentat) al furtului de armament, în ideea că s-a dorit un recurs extraordinar strict tehnic, iară elemente de revizuire, bazat numai pe reîncadrarea faptelor reținute în 1983. Tot nu putem explica de ce nu s-a ținut cort! de argumentele pertinente din recursul procurorului general, privind absența consecințelor deosebit de grave, decît prin faptul că instanța, în bună tradiție securicomunistă, a executat comanda politica. E deja penibil să treci peste faptul că prejudiciul era de numai 14767 de lei și că așa zisa paralizare a activității miliției era un fals demonstrabil (a se vedea fotografia din dosar cu lăzile de armament de la Osica, rămase pline). Dar să consideri, în mai 1990, că stînjinirea activității aparatului represiv comunist și minerea în pericol a conducerii statului totalitar comunist sînt atît de grave încît trebuie menținută pedeapsa cu moartea dată în 1983 este de-a dreptul sinistru și elocvent pentru continuitatea justiției comuniste, după 1990. Să notăm că Igon Dima, membru în complet a fost consultantul juridic șef în recursul respins lui Roventu în 27.10.1983 (vezi vol. 6) - așadar știa ce trebuie jact în acest dosar....E normal că, astfel de "juriști", ne-epurați după 1990, consideră în continuare "de neconceput" ca cerberii regimului comunist să fie înfrunțați cu arma în mînă.

55 fila 9 - 11 Ciorna unui memoriu către Procurorul General Vasile Drăgulin pe care Roventu l-a trimis acasă în secret Citat: "la începutul lui ianuarie 1990 am

fost convins că s-a creat un alt sistem de gândire și pentru prima dată de la arestarea mea am denunțat mobilul pentru care am furat armele și muniția., totodată autorii morali ai infracțiunii mele profesorul Raul Volcinski, Tudor Bugnaru, Pop Simian, Mircea Stoica și alții au înaintat memorii Senatului în care a solicitat ca obiect grațierea noastră [] Vă aduc la cunoștință că prin fapta sus prezentată m-am considerat tot timpul că fac parte dintr-un scenariu ce avea ca scop să întreprindă o acțiune de rezistență antitotalitară" Notă IR: Reaua credință a celor care au amenajat dosarul este dovedită și de faptul că la documentele din 1990, din care fuseseră evacuate memoriile supărătoare - care vorbeau de atentat, a fost adăugată ciorna interceptată a unui memoriu de după 1993, în care Roventu, văzînd ce efect au avut mărturisirile sale, disperat că sînt singurii deținuți din România comunistă care nu scapă din detenție și reprimat pentru că a încercat să-și regăsească libertatea răpîtă abuziv - evadînd nu a mai amintit de intenția de atentat decît voalat. []

Concluzii privind dosarul Roventu - Volcinski în urma cercetării documentelor de la CNSAS:

1. Răul Volcinski a fost un personaj aparte, cu foarte multe fețe, roluri, poziții. [] jertfindu-l pe Roventu pentru a proteja adevăruri supărătoare, pe care acesta nu le știa.

2. Volcinski a complotat, între 1944 și 1989, împotriva regimului comunist [] Ca om tânăr și simplu, revoltat de viața pe care o ducea, Roventu nu avea cum sesiza că era vorba de un aventurier. [] De-abia acum a aflat Roventu, din dosare, cu cine a avut de a face.

3. Raul nu a arătat grijă față de viețile celor pe care i-a instigat și condus... spre beciurile securității și celulele penitenciarelor, servindu-se de ei fără scrupule și abandonându-i, în funcție de obiectivele sale. []

4. Slăbiciunea demersurilor lui Volcinski de după 1990 întru eliberarea lui Roventu mi se poate explica decît prin dorința de a acoperi urmele unor acțiuni conspirative și de a proteja forțele și personajele implicate. []

5. Volcinski a avut relații strînse cu importanți activiști (ilegaliști) comuniști [] Fiind vorba de garnitura care a preluat puterea în 1989, atitudinea lor față de cazul Roventu este logică. De aceea i-aufost respinse/ascunse toate memoriile.

6. Volcinski a avut contacte și cu extrema dreapta, asumând poziții naționaliste și afișînd antisemitism, dar e posibil ca aceste implicări să fi avut caracter strategic sau chiar provocator. [] Roventu nu a avut legătura nici cu contactele de acest fel ale lui Volcinski, []

7. Volcinski a cunoscut persoane foarte bine plasate în instituții: partid, justiție, securitate. Acestea l-au protejat discret în diverse împrejurări, fapt ce se poate constata analizînd modul în care au fost atenuate măsurile luate în urma multiplexelor sale acte de rezistență. Frapează - de exemplu - puternic faptul ca, atunci cînd un ofițer a dezvăluit legătura lui cu Viorel Roventu (în octombrie 1987- în urma interceptării comunicării prin misive și vorbitoare) și a propus anchetarea problemei.... urmărirea a fost închisă imediat!! [] E drept că mai exista întreprinderi ale acestui comportament stupefiant al organelor: conspirarea lui Răul Volcinski care lucra ca informator, ascunderea complotului pentru ca Ceausescu să nu ia

128

măsurî împotriva șefilor securității, protejarea lui Volcinski de forțe oculte din străinătate. Toate duc la concluzia că Roventu e o victimă politică.

8. Deși dosarele au fost foarte periate, inițial și ulterior, au rămas urme care arată că Volcinski era în contact cu agenți externi de influență și probabil spionaj, încercând să obțină protecție în schimbul unor informații. [] Aceste combinații tenebroase (în care sunt prinse personaje de talia lui Pacepa) au făcut ca Roventu, perceput greșit ca tovarăș conspirativ al lui Volcinski, să fie tratat cu cruzime specifică. []

9. Cercetarea mea confirmă calitatea lui Roventu de rezistent candid în lupta anticomunistă, care a furat armament în vederea lichidării tiranului și a fost pedepsit de fapt politic de un sistem criminalizat, căzînd victimă și tenebroaselor combinații ale lui Raul Volcinski, care au determinat menținerea abuzivă în captivitate, incredibil de mult, ca să nu iasă la lumină adevăruri... pe care Roventu nici măcar nu le cunoștea.

10.[] ascunderea tenebroaselor legături și combinații ale lui Raul Volcinski, în care au fost implicate personaje foarte sus plasate au determinat tratamentul abuziv prelungii aplicat lui Viorel Roventu după 1990, care au avut ca scop netruitalizarea sa. Ioan Roșea, PhD- Montreal, cercetător interdisciplinar, președinte CIVES15 noiembrie 2013"

4. Constatînd faptul că sentința nr. 4/3.02.14 nu face nici o referire la întărirea probatoriului - explicată mai sus, am făcut precizări în actualizarea recursului depusă la 12 și 14.02.14 de genul: "pe baza suplimentului de probe elocvente pe care le-am depus în noiembrie 2013 (pe care le obținusem ulterior deciziei din 21.03.13, din motive dincolo de voința mea). Vă rog încă o dată să constatați și să consemnați faptul că suplimentul de probe depuse elimină orice îndoială privind faptul că am furat armele în 1983 cu sopol înfruntării dictatorului [] Pentru rejudecarea fondului de instanța de recurs, amintesc că am precizat, în nota de actualizare depusa în noiembrie 2013 probele care îmi mai pot întări argumentația, dacă se mai consideră necesar, pe care nu le pot însă obține, fără ajutorul instanței de recurs (cea de fond neținînd cont de semnalarea existenței acestor probe inaccesibile mie)."

Era deci obligatoriu ca dosarul de întărire a probatoriului, depus în noiembrie 2013 să fie luat în considerație măcar de instanța de recurs, chiar dacă avocata mea pare (dacă procesul verbal nu este și aici defectuos) a se fi referit impropriu asupra acestui aspect.

Sentința din 6.03.14 se ocupă minuțios (dar incorect) de desființarea fiecărei probe prezentate inițial, în faza terminată prin sentința 40/23.03.13. Dar ea nu se raportează la noile probe, decisive, propuse instanței care a emis sentința nr 4/03.02.14. În aceste condiții, admite recursul părții adverse-care încă pretinde, în ciuda tuturor probelor administrate, că acțiunea din 1983 nu a vizat decît jaful, așa cum au susținut procurorii securi sto-comuni ști: "Recurentul parat a susținut că din înscrisurile depuse la dosar, rezultă că reclamantul a fost condamnat pentru infracțiuni de drept comun. [] nici o probă administrată nu dovedește fără echivoc această afirmație, reclamantul fiind condamnat pentru furtul de arme de foc și muniție, pe care le-a folosit în săvârșirea unei infracțiuni de tâlhărie." După care. "Curtea apreciază că m< se mai impune complinirea considerentelor hotărârii primei instanțe, în raport de art. 304 pct. 7, așa cum a solicitat recurentul, în referire la

capătul unu de cerere privitor la constatarea caracterului politic", adică aruncă la cos cererea mea pentru capătul I. cu probe cu tot.

Oprind nejustificat procesul la 20.02.14, instanța de recurs i-a blocat orice posibilitate de a combate eventuale neînțelegeri privind probele depuse și de a insista pentru a se obține de la instituțiile corespunzătoare înscrisurile semnalate de el, la care nu mi s-a permis accesul. Acest mod de a mi se încălca dreptul la probă a condus la un deznodământ bizar: hotărîrea neținînd cont de nici una din probele abundente și zdrobitoare depuse de revizuienți la dosar, care arată iarăși nici un echivoc că acțiunea mea din 1983 a fost o încercare de împotrivire cu arma împotriva regimului criminal represiv comunist, unica în peisajul rezistenței.

Iată citatele din sentință care relevă că probele respective au rămas ... noi și azi, fiind încă neînfățișate în fapt (înfățișarea presupune și un receptor) - împotriva eforturilor și voinței sale.

"În calea de atac a recursului nu au fost administrate probe noi." [Dar s-a precizat că se impune luarea în considerare a probelor administrate în noiembrie 2013 - neglijate de instanța de fond și că instanța mai poate face demersuri pentru obținerea documentelor pertinente semnalate la pt. 7 al notei din noiembrie 1913]

"Din conținutul acestei hotărâri [acest conținut fiind denunțat în actualul proces nu se deduce faptul că reclamantul, prin acțiunea de sustragere a armei și muniției ar fi dorit ca pe această cale să-și exprime protestul împotriva dictaturii, cultului personalității, terorii comuniste, precum și abuzului de putere din partea celor care au deținut puterea politică, să susțină aplicarea principiilor democrației și a pluralismului politic, respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, recunoașterea și respectarea drepturilor civile, politice, economice, sociale și culturale, înlăturarea măsurilor discriminatorii pe motive de naționalitate sau de origine etnică, de limbă ori de religie, de apartenență sau opinie politică, de avere ori de origine socială, astfel cum obligă art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, pentru a se putea constata caracterul politic. [Păi nu aici se aflau dovezile caracterului politic, deși furtul armelor de la Miliție constituia - și în sine, o infracțiune împotriva statului comunist, mai gravă decît aceea a trecerii ilegale de frontieră - căreia i s-a acordat statut de infracțiune politică] Mai mult, acțiunea reclamantului dedusă din această hotărâre, avînd în vedere și momentul la care fapta a fost săvîrșită, cu mult anterior evenimentelor din decembrie 1989 [Se pare că pentru acest complet lupta cu regimul comunist a început în 1989... Nu se poate ajunge la adevăr cu asemenea prezumții], nu se poate înscrie în rîndul propagandei pentru răsturnarea ordinii sociale pînă la 14 decembrie 1989 sau manifestarea împotrivirii față de aceasta și nici mi poate fi calificată ca fiind o acțiune de împotrivire cu arma și răsturnare prin forță a regimului comunist" [Deci toate lămuririle, întărite de probe, sînt șterse cu buretele sau neobservate, ca și faptul că Ordonanța nr. 214/1999 se referă la intenția pentru care s-au săvîrșit faptele și nu la realizarea acestor intenții] dat fiind că în sarcina acestuia au mai fost reținute și alte fapte penale, anterior acestui eveniment de furt al armei și munițiilor, fără vreo legătură cu vreun deziderat de împotrivire față de dictatura comunistă." [Dacă ar fi fost studiate documentele depuse în noiembrie, s-ar fi văzut că Răul Volcinschi a folosit de mai multe ori strategia de a-i pune pe cei pe care-i atrăgea în activități

subversive (recrutați deseori printre persoane cu cazier) să comită în prealabil infracțiuni de drept comun - deci că acest argument trebuia răsturnat]

"În fața instanței de fond au fost audiați doi martori, unul dintre aceștia fiind Năstase Petrică, care a fost condamnat alături de reclamant prin aceeași hotărâre penală și care a relatat că fapta pentru care a fost condamnat a constituit un atentat împotriva lui Ceaușescu, respectiv că în anul 1983 doreau să-l împuște pe Ceaușescu. [] Curtea are în vedere că această declarație nu se coroborează cu nici o altă probă din dosar" [O dovadă că zecile de documente cu care se coroborează declarația lui Năstase (începând cu cele de la filele 1-6 din setul depus în noiembrie 2013, nu au fost luate în considerație].

"din declarația celui de-al doilea martor. Suru Șerban, [] Curtea reține din declarația acestui martor că reclamantul i-ar fi spus, după eliberarea acestuia, în anul 1999, când s-au întâlnit, ca a fost împotriva regimului comunist, martorul neavând cunoștință personal de fapte ale reclamantului care ar fi putut fi caracterizate ca fiind de împotrivire față de dictatura comunistă și nici despre modalitatea în care a fost concepută și săvârșită fapta ce a atras condamnarea reclamantului, respectiv intenția făptuitorilor la acel moment." [Asta în timp ce în chestionarul - declarație depus în noiembrie 2013 la fila 104, domnul Șerban Suru precizează: "2 Ați avut cunoștință înainte sau după 1990 de faptul că Raul Volcinski a pus la cale împreună cu Viorel Roventu o acțiune armată împotriva lui Nicolae Ceaușescu, scop pentru care Viorel Roventu a furat armament la Osica la 7/8 septembrie 1983? SS: DA. după 1990. 3 Ați participat la demersurile domnului Raul Volcinski de după 1990 întru eliberarea domnului Viorel Roventu, pe baza recunoașterii adevăratului scop pentru care a fost făcută operația din 1983 (atentat) ? SS: DA ,au fost multe demersuri de acest gen. Printre altele, la începutul anului 1990 am fost împreună cu domnul Volcinski Răul la procurorul general Gheorghe Robu pentru a dispune suspendarea pedepsei în vederea recursului. Raul Volcinski a explicat atunci adevăratele motive ale acțiunii lui Roventu din 1983: procurarea urmelor pentru atentat împotriva lui Ceaușescu. 4 Cunoașteți motivele pentru care domnul Răul Volcinski nu a făcut public mai intens și mai repede cazul Roventu, după 1990? SS: Da. domnul Volcinski a afirmat că ,i s-a spus că dacă Viorel Roventu ar fi eliberat, acesta ar fi ucis, fiind amenințată și familia lui". La același chestionar, domnul Marcel Petrișor, prieten de o viață cu Răul Volcinski răspundând: "2. Da-înainte de 1990 3. Da, am încercat împreună cu Raul Volcinski eliberarea domnului Viorel Roventu pe baza recunoașterii adevăratului scop pentru care s-a făcut operația din 1983 3. Știu că Răul Volcinski nu a făcut public mai intens cazul Roventu după 1990 din pricina unor amenințări cu moartea la adresa familiei sale"]

"La dosar au mai fost depuse de către reclamant și acte ce se doresc a fi considerate mărturii ale numitului Viorel Volcinski, însă acestea au caracter extrajudiciar, neputând a fi luate în considerare, decât cu încălcarea art. 169 alin. 1 Cod procedură civilă." [Ceea ce nu se putea afirma, dacă se ținea cont de probatoriul depus în noiembrie 2013, care arată că mărturiile lui Volcinski -decedat între timp - sînt esențiale pentru cauză. Cele depuse în dosar fiind transcrieri ale înregistrării făcute în fața unor cercetători de la HCC - instituție mandatată cu astfel de sarcini. Iar lămuririle făcute public de Volcinski și Roventu în emisiunea TV din

2008, dedicată încercării de atentat, putînd fi obținute din arhiva postului național TV, așa cum am semnalat în nota din noiembrie 2013].

"De asemenea, la dosar s-au depus de pe diferite site-uri comentarii, care nu pot avea valența unor probe concludente și pertinente cauzei, de vreme ce sursa acestora nu a fost verificată." [Era vorba de fapt de articole de presă, cuprinzînd declarații publice ale mânerilor, inclusiv în conferința de presă din 1999. În care cei eliberați au spus tot ce s-a întîmplat. Neglijarea acestui segment din probatoriul inițial pe motiv că informațiile nu ar fi fost verificate, arată și ea că documentele depuse în noiembrie au fost neglijate, ca și sursele suplimentare inaccesibile mie, indicate atunci].

"Din analiza actelor aflate la dosarul cauzei și care reprezintă lucrări întocmite de lucrători ai poliției politice anterior pronunțării hotărîrii [complet fals, toate sînt ulterioare, deci instanța nu s-a oboșit să citească documentele!] în raport de care se solicită constatarea caracterului politic al faptei pentru care a fost încarcerat. Curtea nu poate reține că din vreunul dintre acestea ar rezulta faptul că reclamantul a reprezentat una dintre persoanele urmărite pentru acte sau fapte contrare regimului comunist la momentul la care a fost condamnat. [Dacă această aserțiune s-ar referi la probatoriul din noiembrie, ar fi antologic. Este clar că nu au fost studiate probele depuse în 2013, care se referă la Viorel Roventu, la tovarășii săi de faptă (Stanciu, Năstase), la relația lui - dovedită de securitate, dar acoperită - cu Volcinschi și la acțiunile similare cu cea din 1983 pe care acesta le-a provocat].

"Mai mult, Curtea are în vedere că recursul extraordinar declarat de Procurorul general al României, înaintat la data de 19.04.1990 Curții Supreme de Justiție a vizat doar schimbarea încadrării juridice a faptelor comise de reclamant împreună cu ceilalți inculpați, din perspectiva gradului de pericol social al acestora și a urmărilor lor, și nicicum al calificării lor ca avînd conotații politice împotriva regimului comunist, în cuprinsul acestei decizii nr.45/7 mai 1990 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție asupra recursului extraordinar, s-a reținut cu putere de lucru judecat că infracțiunile contra avutului obștesc comise de reclamant și ceilalți inculpați au avut consecințe deosebit de grave [în probatoriul neglijat există dovezi că Gh. Robu a orientat astfel recursul din motive obscure, în ciuda faptului că fusese atenționat privind complotul împotriva lui Ceaușescu]. La momentul exercitării recursului extraordinar, regimul dictatorial comunist era deja răsturnat [Modul în care a fost tratat cazul meu dovedește că această prezumție trebuie abandonată, că schimbarea regimului nu a operat suficient de profund. În mai 1990, ne aflam într-un turbure regim tranzitoriu și în plin vid Constituțional]. Procurorul general al României putînd face și alte solicitări decît schimbarea încadrării juridice sub aspectul gravității faptei [] or o astfel de cale de atac extraordinară a generat rejudecarea procesului penal fără ca inculpații să invoce și să probeze împrejurări la care face referire reclamantul în prezenta cauză [Această unică referire potențială la dosarul voluminos atașat (cu sigla AMM papetărie și titlul pus de mine, plasat separat în lucrarea Tribunalului Giurgiu dar ne-numerotat ca volum) - denotă și ea că documentele și raportul de cercetare explicativ cu care dosarul începea (file 6 - 15, vezi mai sus) nu au fost studiate. Instanța nu a luat notă de explicațiile domnilor Suru, Petrișor și Roșea privind modul total anormal în care s-a desfășurat recursul extraordinar din 1990 și de probele că nu ne-am putut apăra atunci :eliberarea

condiționată - anunțată completului dar ne-executată, neconvocarea petenților și martorilor, etc.].

5. a. Situația descrisă la punctele anterioare arată că, pentru a nu-mi fi încălcat dreptul la justiție, probele depuse în noiembrie 1990 trebuie considerate ca noi, înfățișarea lor reală producându-se numai atunci când vor fi observate de instanță cu adevărat.

b. O altă categorie sînt probele semnalate ca fiind în puterea părții adverse (vezi punctul 7 al notei din noiembrie 2013, reprodus mai sus la sfîrșitul paragrafului 2): lucrarea 53/90A/D/S/7600G5 din 2.02.1990 sau S/10166/1990 trimisă de Curtea Supremă către UM 05045, memoriul nr. 45 depus de mine la penitenciarul Colibasi pentru comisia de abuzuri a CFSN, memoriile și cererile de revizuire respinse, trimise la Procuratura Generală și Ministerul Justiției, inventarul postului de Miliție Osica în 1983, care va arăta că nu au rămas de loc atunci fără armament. Faptul că documentarea mi-a fost sabotată fiind - de exemplu - dovedit de distrugerea dosarului meu de la penitenciarul Aiud. deși am cerut expres în 1999 să fie conservat, după ce mi-a fost refuzată copierea lui sau luarea de notițe.

Dacă instanța, constatînd că partea adversă a făcut imposibilă procurarea acestor probe, care s-au aflat în puterea ei, face acum aplicarea art. 174 cpc, probele considerate astfel ca administrate vor fi și ele noi față de hotărîrea pe care o doresc revizuită. Tot noi ar fi și probele care at rezultă din demersurile fructuoase ale instanței, pentru a obține respectivele documente din sursele semnalate de revizuiant.

c. Menționez că a mai găsit între timp probe noi, cum ar fi: înregistrarea video a dialogului Răul Volcinschi (instigator) -Viorel Royentu (făptuitor) - Aurelian Pavelescu (avocat), din cadrul emisiunii TV realizată de moderatorul Mădălin Ionescu la 3.10.2006, pentru noul Național TV - probă nouă decisivă, căci confirmă pe deplin pertinenta documentelor depuse deja.

Dacă mai considerați necesar, puteți solicita instituțiilor implicate confruntarea înregistrării audio a ședinței din 20.02.14 cu încheierea contestată de avocatul său - Mihael Georgea, pentru a se vedea cum s-a produs greșeala de a nu se ține cont de actualizarea depusă la 14.02.14 (file 28 - 30, dosar C. Apel), dacă nu va fi găsită nicăieri cea depusă la 12.2.14.

3. Încălcarea dreptului la justiție (art. 20 Constituție și art. 6 CEDO)

De mai multe ori, pe parcursul procesului, a invocat și alte sedii de drept decât legea 221/2009 și deciziile de fond și de recurs au ascuns acest lucru. De exemplu, în nota din noiembrie 2013, am precizat la punctul 8 (unele sublinieri sunt făcute acum):

"8 Situația complexă de drept.[]

Mi-au fost respinse (sau blocate) pînă acum următoarele demersuri și proceduri: - Recursul extraordinar - (ratat abuziv în 1990- legea ! 18/1990 care trebuia să mi se aplice din 1990 ,dacă era încadrată corect fapta mea, la 7 mai 1990 - cererile pentru recursul în anulare și revizuire, respinse /ară just temei - OUG 214/1999 de care nu am putut beneficia, pentru că mi-au fost refuzate constatările de rigoare

În acest moment, sediul principal al pretențiilor mele de reparație se află în Constituție - care prevede dreptul la justiție și prevalența prevederilor CEDO asupra

reglementărilor interne, asigurând printre altele: dreptul la justiție și tratarea nediscriminatorie. Instrumentele (sediile) pe care le-as putea folosi, pentru a materializa dreptul la justiție consfințit de Constituție/CEDO, în vederea reparării daunelor produse revizuientului sunt:

- Legea 221 - recunoașterea caracterului politic al detenției dintre 1983 și 1999, avînd ca urmare obținerea pensiei, conform legii 118/1990; dar pe aceasta cale nu pot obține și despăgubirile de rigoare, datorită anularii punctului 5 al legii de către Curtea Constituțională, neurmată de legiferarea unui articol înlocuitor

- Revizuire, urmată de despăgubiri pentru eroare judiciară, conform art 504 din vechiul cod de procedură penală; aici problema fiind dificultatea procedurilor și depășirea prescripției, dovedind că au apărut probe noi

- Răspunderea civilă delictuală - conform codului civil, și aici punându-se probleme de prescriere, pe care legea 221 le rezolvă - prin repunerea în termen

Este deci nevoie de o combinare, pentru ca dreptul european la justiție, garantat de constituție să fie realizat. Raporturile între aceste piste pun însă probleme procedurale. Legea 221 constituie un substitut civil al unei revizuii penale, căci, pe baza reanalizării dosarului și faptelor, schimbă o încadrare la drept comun cu una sub incidența unei infracțiuni politice. În cazuri ca al revizuientului, în care este vorba și de constatarea caracterului politic al condamnării inițiale și de constatarea abuzurilor judiciare ulterioare, este anormal să aibă loc două demersuri separate, căci se analizează un unic dosar. În plus, mi s-ar putea spune, după ce ar câștiga un proces la legea 221, ca revizuirea nu mai are obiect? Soluția unui proces civil bazat pe răspundere civilă delictuală, cere constatări pertinente noi, încât să nu se pună problema prescripției.

Îată de ce are interes legitim pentru constatări cerute în acest proces, ca unic mod de a realiza garanția europeană a dreptului la justiție.

9. În rezumat, susține că:

1. În legătură cu faptele condamnate în 1983, intenția reală de atentat anticomunist este dovedită acum deplin, de ansamblul mărturiilor și documentelor depuse la procesul de fond sau găsite între timp.

2. Prăbușirea regimului comunist schimbă prezumțiile: împotrivirea cu arma (sau tentativa) față de acele autorități este un act eroic, conform OUG214/99

3. Închiderea sa premeditat ilegală, pînă în 1999, în condiții de exterminare, este un abuz excepțional, conex problemei de bază (continuarea luptei cu nomenclatura comunistă, și după 1990)

4. Drepturile de deținut politic sunt pentru 1983 - 1999 și trebuiau acordate din 1990, dar nu au fost din motive neimputabile acestuia, deci trebuie plătite și retroactiv

5. Împiedicarea găsirii probelor este o circumstanță agravantă, care sporește daunele, relansează termenele și justifică aplicarea art. 172-175 cpc- putînd fi presupusă proba făcută

6. Legea 221 fiind un substitut favorizant (celeritate, repunere în termen) al revizuirii explicite (care pare a-și pierde obiectul) e o revizuire implicită care cere analiza dosarelor, deci și abuzurile de drept pot/trebuie constatate acum, pentru a se putea invoca ulterior art 504 cpc. pe baza constatărilor conexe recunoașterii

caracterului politic. Căci altfel, anularea art 5 Lg. 221, fără înlocuire cu altceva, ar încălca dreptul fa Justiție echitabilă, consimțit de Constituție și convenția CEDO"

Motivațiile deciziilor 40. 4 și 372 nu răspund nimic la cererea mea ca să se facă aplicarea art 20 din Constituție, pentru a se respecta dreptul la justiție garantat de CEDO, oricare ar fi obstacolele formale ridicate de imperfecțiunile dreptului intern. Tribunalul din Giurgiu a desconsiderat acest temei superior, atunci când a refuzat constatarea abuzurilor judiciare care au făcut ca detenția mea să fie prelungită până în 1999, pe motiv că e vorba de aspecte administrative sau penale, fără a ține cont ca nu mai dispun de căi administrative sau penale pentru a obține repararea situației, deci a-mi valorifica dreptul la justiție. Iar instanța de recurs a comis aceeași eroare, atunci când i-a negat dreptul la justiție pe motivul formal (neadevărat - de altfel) că nu ar fi actualizat recursul din 23.09.13

Unul dintre obstacolele în calea implementării CEDO a fost creat prin dispariția celui mai firesc temei pentru căile extraordinare atac: netemeinicia și încălcarea legii - pe care fostul recurs extraordinar le rezolva. Victima acestei grave neglijențe legislative este silită să încerce încadrarea la articole mai puțin pertinente, sau să recurgă la calea complicată a reclamării judecătoarei (pentru a putea invoca al. 4 al art. 322) sau a unei plângeri CEDO (pentru a putea invoca al. 9 al art. 322). Cât privește al. 6, prin care statul e apărât de eventuala intervenție defectuoasă comisă de un reprezentant, principiul echității părților în proces ar trebui să conducă la revizuirea deciziilor greșite din cauza prestației distructive a unui avocat care-și înșală clientul, așa cum pare a se fi întâmplat în cazul meu-fapt pentru care caut un alt avocat - fiind probabil la termenul din 13.05.14 în situație de lipsă de apărare, ceea ce mă va determina să cer o scurtă amânare.

Arată revizuiantul că speră ca intervenția instanței să sprijine acțiunea sa justițiară, în interesul reabilitării justiției.

Constatându-se legal investită și competentă să soluționeze calea de atac promovată, Curtea, analizând actele și lucrările dosarului i decizia atacată prin prisma criticilor formulate și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea constată că revizuirea este inadmisibilă pentru următoarele considerente:

Examinând cererea de revizuirea astfel cum a fost precizată de petent la primul termen de judecată, Curtea constată că s-au formulat critici împotriva deciziei întemeiate pe prevederile art 322 pct 2 și 5 cod procedură civilă.

Cu privire la acest ultim aspect, Curtea are în vedere faptul că revizuirea este o cale de atac extraordinară, ce poate fi exercitată, împotriva hotărârilor rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a hotărârilor dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, exclusiv pentru motivele expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art 322 cod procedură civilă.

Prin cel de-al doilea motiv de revizuire, legiuitorul a urmărit să pună la dispoziția părților o cale de retractare a hotărârilor definitive pronunțate cu încălcarea principiului disponibilității, întrucât vizează inadvertențele între ceea ce s-a cerut de către părți și ceea ce organul a judiciar a pronunțat. Sancționând astfel nerespectarea limitelor investirii instanței de judecată, acest caz de revizuire este incident în situațiile în care se acordă mai mult decât s-a cerut, mai puțin decât s-a cerut sau când s-a dat altceva decât s-a cerut. Pe cale doctrinară s-au făcut o serie de precizări de natură a circumscrie domeniul de aplicabilitate al acestui caz de

revizuire, în sensul că s-a recunoscut admisibilitatea revizuirii și în ipoteza în care capătul de cerere nesolicitat a fost respins deoarece partea poate fi prejudiciată și atunci când instanța respinge o pretenție care nu a fost formulată, statuând prin considerentele hotărârii pronunțate faptul că partea nu ar fi îndreptățită să obțină valorificarea pretențiilor respective. În egală măsură s-a statuat că acest motiv de revizuire nu are în vedere situațiile în care instanța este obligată să se pronunțe din oficiu asupra unor chestiuni, care decurg din aspectele litigioase deduse judecătii, precum și faptul că acest motiv de revizuire vizează situațiile în care nu s-a soluționat o cerere principală, accesorie sau incidentală nu și atunci când nu a fost examinată o cerere de probatorii, o excepție, un motiv de apel sau recurs. De asemenea s-a clarificat faptul că prin lucru cerut trebuie să se înțeleagă numai cererile prin care s-a fixat cadrul litigiului, au determinat limitele acestuia și au stabilit obiectul cauzei deduse judecătii, cu mențiunea că ceea ce caracterizează aceste cereri și la diferențiază de toate celelalte este faptul că pronunțându-se asupra lor, instanța poate pune capăt litigiului. Pe cale de consecință, revizuirea nu este admisibilă în ipoteza în care o cerere a fost admisă parțial, deoarece instanța a tranșat asupra acelor pretenții și nici în cazul în care instanța s-a pronunțat implicit asupra unor cereri accesorii sau incidentale, prin respingerea capătului de cerere principal.

Examinând cererea de declarare a căii de atac, Curtea constată că petentul, întemeindu-se pe acest motiv de revizuire, susține în esență faptul că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra cererii completatoare a motivelor de recurs, înregistrate inițial la data de 23 09 2013.

Așa cum rezultă din aspectele teoretice anterior expuse, cazul de revizuire, constând în nepronunțarea asupra unor cerute nu vizează neanalizarea de către instanțele de control judiciar a unor motive de critică formulate de părți, ci nesoluționarea uneia dintre pretențiile cu care instanța de fond a fost investită. Chiar trecând peste acest aspect, Curtea reține că susținerile revizuiantului sunt nefondate și din prisma faptului că cererea completatoare a motivelor de recurs dezvoltă critici în raport de sentința prin care s-a soluționat cererea de completare a dispozitivului, sentință împotriva căreia, în ședință publică, reclamantul, prin apărător, a precizat că nu a declarat recurs. Pe cale de consecință, instanța de recurs s-a pronunțat asupra recursului inițial formulat împotriva sentinței de fond, astfel că nu se poate reține că aceasta nu s-ar fi pronunțat asupra unor motive de recurs.

În ceea ce privește motivul de revizuire întemeiat pe prevederile art 322 pct 5 cod procedură civilă, Curtea constată că legiuitorul recunoaște posibilitatea revizuirii unei hotărâri definitive, care evocă fondul, dacă după pronunțarea hotărârii sunt descoperite înscrisuri doveditoare, reținute de partea adversă sau care nu au putut fi prezentate instanței de judecată dintr-o împrejurare mai presus de voința părților sau s-a desființat ori s-a modificat hotărârea judecătorească pe care se hotărârea a cărei revizuire se cere.

Așa cum rezultă din economia prevederilor art 322 pct 5 cod procedură civilă, sunt reglementate două situații distincte și anume prima referitoare la descoperirea unui înscris doveditor nou ulterior pronunțării deciziei revizuite, în sensul că trebuie să fie invocat un înscris nou, care nu a fost avut în vedere de instanța de recurs la

pronunțarea deciziei revizuite, este un înscris doveditor (în sensul procedural al termenului, în sensul că este probant prin el însuși, nefiind nevoie să fie completat cu alte mijloace de probă) și trebuie să fie determinant pentru soluționarea litigiului, în sensul că dacă ar fi fost cunoscut ar fi putut conduce la pronunțarea unei alte soluții. Cea de-a doua ipoteză se referă la situația desființării sau modificării hotărârii pe care s-a întemeiat hotărârea pe care s-a întemeiat hotărârea revizuită.

Examinând în detaliu condițiile ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru a fi în prezența primului caz de revizuire, reglementat de prevederile art 322 pct 5 cod procedură civilă, întemeiat pe descoperirea unui înscris nou, Curtea reține că prima cerință ce se impune a fi cercetată constă în invocarea de către revizuiant a unui înscris. În legătură cu această chestiune, în doctrina s-a făcut precizarea că termenul de înscris este utilizat de legiuitor în sensul de mijloc de probă, iar referirea dispoziției legale exclusiv la acest element probatoriu, semnifică faptul că dintre temeiurile revizuirii au fost excluse celelalte mijloace de probă, cum ar fi declarațiile de martori, chiar prezentate sub forma unor declarații autentificate, mărturisirea și rapoartele de expertiză. Așa cum s-a evidențiat deja, înscrisul trebuie avut în vedere în sens de instrumentum, ca mijloc de probă și nu ca negotium juris, cu precizarea suplimentară că revizuirea nu este considerată admisibilă nici în temeiul unui început de dovadă scrisă, deoarece începutul de dovadă scrisă presupune completarea cu martori și prezumții, ceea ce excede cadrul restrictiv al revizuirii, conceput de legiuitor în această manieră în considerarea caracterului extraordinar de retractare al acestei căi de atac, care îi imprimă un regim juridic specific.

O a doua cerință ce se impune a fi examinată se referă la caracterul doveditor al înscrisului, în sensul că pentru a avea această calitate, în sensul procedural al termenului, înscrisul trebuie să fie probant prin el însuși și nu un înscris care face trimitere la un alt mijloc de probă. Altfel spus, înscrisul trebuie să fie apt să dovedească prin el însuși faptele alegate de parte și să nu fie nevoie să fie completat cu alte mijloace de probă. În egală măsură, s-a subliniat în doctrină, faptul că patea căreia i se opune înscrisul trebuie să fi participat la întocmirea sa sau, în caz contrar este necesar ca înscrisul să fi dobândit dată certă pentru a fi opozabil părții adverse.

A treia cerință vizează caracterul de noutate al înscrisului, în raport de contextul probatoriu în care s-a pronunțat hotărârea revizuită, în sensul că este necesar ca înscrisul să fie descoperit după pronunțarea acestei hotărâri. Cerința nu poate fi considerată îndeplinită dacă înscrisul a fost folosit în procesul în care s-a pronunțat hotărârea atacată, pentru că se opune la cercetarea sa în procedura revizuirii puterea de lucru judecat a hotărârii. Mergând pe aceeași linie de gândire, în doctrina s-a precizat că nu se poate considera un înscris nou, un articolul publicat într-o revistă și nici modificarea dispozițiilor legale aplicabile speței. S-a admis că are valoarea unui înscris nou hotărârea judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea, cu motivarea că hotărârea nu putea fi înfățișată în acel proces, deoarece nu era în puterea părții să determine pronunțarea ei la o dată anterioară, pentru a fi în măsură de a se servi de ea.

A patra cerință, care decurge din examinarea dispozițiilor art 322 pct 5 teza I cod procedură civilă, constă în necesitatea ca înscrisul să fi existat la data

pronunțării hotărârii revizuite, cu consecința că înscrisurile constituite ulterior nu pot servi drept temelie al revizuirii. Această cerință rezultă din maniera de exprimare a legiuitorului, care face referire la înscrisurile descoperite după pronunțarea hotărârii, iar pe de altă parte, constituie o consecință logică a următoarei condiții a acestui caz de revizuire, în sensul că numai un înscris care a existat la data pronunțării hotărârii revizuite, putea fi reținut de adversar, cealaltă parte fiind în imposibilitate de a-l prezenta organului judiciar. Această chestiune a fost nuanțată de doctrină, care a remarcat faptul că nu poate fi considerat un înscris nou, acela care atestă un aspect pe care instanța l-a cunoscut cu ocazia judecării cauzei și a fost examinat corespunzător. Totuși, s-a apreciat că această condiție este îndeplinită dacă, deși înscrisul poartă o dată ulterioară pronunțării hotărârii revizuite, dar se referă la situații atestate de alte înscrisuri preexistente.

Penultima condiție, ce trebuie îndeplinită, se referă la imposibilitatea înfățișării înscrisului în procesul finalizat prin hotărârea revizuită, fie pentru că a fost reținut de către partea adversă, fie că imposibilitatea de prezentare se datorează unei împrejurări mai presus de voința părții, acest lucru semnificând dovedirea unei împrejurări de forță majoră. Se impune a se sublinia faptul că nu are relevanță caracterul reținerii înscrisului de către partea adversă, în sensul că este indiferent dacă este vorba de o reținere intenționată sau involuntară, iar în privința forței majore, trebuie specificat faptul că cerința nu este îndeplinită dacă înscrisul putea fi procurat și depus la dosar prin diligența părții interesate. Din această perspectivă, Curtea apreciază că această cerință este îndeplinită doar dacă înscrisul este prezentat de revizuiant, și nu procurat la solicitarea instanței.

Ultima cerință vizează caracterul determinant al înscrisului, în sensul că în ipoteza în care ar fi fost cunoscut de către instanța care a pronunțat hotărârea atacată, ar fi putut conduce la o altă soluție. Condiția nu este îndeplinită, în situația în care înscrisul invocat nu atestă o altă situație de fapt, față de cea cuprinsă în acte anterioare, care au fost analizate de instanță, cu precizarea că un astfel de înscris nu ar putea susține cererea de revizuire, pentru a se reține o altă situație de fapt decât cea stabilită inițial, deoarece s-ar aduce atingere puterii de lucru judecat a hotărârii revizuite.

Examinând cererea de revizuire, sub aspectul acestui motiv formulat de reclamant, Curtea constată că acesta se prevalează de trei categorii de înscrisuri și anume: prima categorie este reprezentată de cele existente în dosarul de fond, dar neluate în considerare de către instanța de fond și nici de către cea din recurs, a doua categorie cuprinde înscrisurile, la care partea adversă îi împiedică accesul și pe care revizuiantul susține că le-a invocat în repetate rânduri instanțelor de judecată, care nu au făcut demersurile necesare pentru procurarea lor, iar a treia categorie constă în probele pe care revizuiantul le-a obținut ulterior, constând în emisiunea transmisă de postul de televiziune Național TV, ce reprezintă un interviu cu Raul Volcinski.

În ceea ce privește prima categorie de înscrisuri, Curtea reține că acestea nu pot constitui suportul cererii de revizuire cu soluționarea căreia a fost investită, deoarece, făcând aplicarea aspectelor teoretice anterior expuse, aceste mijloace de probă au fost la dispoziția instanțelor care au judecat dosarul de fond, în cele două faze procesuale, astfel că relevanța și interpretarea pe care au dat-o a intrat în

puterea lucrului judecat, chestiuni ce nu pot fi repuse în discuție în actualul context procesual, din moment ce nu sunt îndeplinite cumulativ cerințele impuse de dispozițiile art 322 pct 5 cod procedură civilă. Fiind vorba de înscrisuri existente în dosarul de fond, evident nu este îndeplinită cerința caracterului nou al înscrisurilor invocate, astfel că nu mai este necesară cercetarea celorlalte condiții.

În ceea ce privește cea de-a doua categorie de înscrisuri, în egală măsură, Curtea apreciază că nu pot constitui un suport viabil pentru cererea de revizuire formulată, în condițiile în care însuși revizuiantul afirmă, prin chiar cererea de declarare a căii de atac promovate, pe lângă faptul că obținerea înscrisurilor este obstrucționată de partea adversă (aspect susținut dar nedovedit prin nicio probă), că a invocat aceste probe în fața instanțelor de judecată care nu au făcut demersurile necesare pentru obținerea lor. Din această perspectivă, Curtea, dând eficiență chestiunilor cu caracter teoretic prezentate de în cele preced, constată că instanțele care au soluționat dosarul de fond au avut posibilitatea să se pronunțe asupra acestor înscrisuri, tranșând asupra pertinentei și concludenței lor, potrivit dispozițiilor procesuale ce reglementează materia mijloacelor de probă și în raport de obiectul litigiului, aceste statuări intrând în puterea lucrului judecat și nu mai pot fi repuse în discuție într-un alt cadru procesual. Esențial este de remarcat că prin intermediul revizuirii, legiuitorul a conferit posibilitatea retractării unei soluții definitive și irevocabile, cu deplina respectare a puterii de lucru judecat, în situațiile expres și limitativ prevăzute de normele procesuale, caracterizate prin faptul că anumite fapte, care au legătură determinantă cu procesul și soluția pronunțată, nu au putut fi analizate de organul judiciar în dosarul de fond, datorită unor împrejurări exterioare.

În privința ultimei categorii de probe invocate de revizuiant și anume cele identificate ulterior, Curtea constată că aceasta face referire, în chiar cererea de revizuire, la emisiunea transmisă de postul de televiziune Național TV, constând într-un interviu cu Raul Volcinschi, a cărui transcriere a fost depusă la dosar. Raportându-se din nou la aspectele teoretice anterior prezentate, care circumscriu limitele acestui caz de revizuire, pe care petentul își întemeiază demersul judiciar, Curtea constată că, o cerință esențială, pentru a ne situa în această ipoteză, este aceea de a fi în prezența unui înscris, în sens procedural, care, așa cum s-a învederat în cele ce preced, trebuie să aibă o astfel de valoare probatorie, prin el însuși și nu să reprezinte o materializare, pe suport de hârtie, a unui alt mijloc de probă. Fără a relua analiza deja efectuată anterior, Curtea subliniază că nu se poate înadra în categoria înscrisurilor, în sens procedural, consemnarea scrisă, chiar autenticată, a depoziției unui martor sau lucrarea scrisă, ce cuprinde un raport de expertiză. În privința unei emisiuni televizate, Curtea reține că este îndoielnică calificarea acesteia drept mijloc de probă, în condițiile în care modalitatea procesuală prin care organul judiciar ar fi putut obține în cadrul procedural, susținerile celui interviuat, ar fi fost aceea a audierii sale în calitate de martor, cu respectarea principiilor de bază ce guvernează administrarea probelor și anume principiul nemijlocirii, cu consecința sa firească, relevată prin imperativul soluționării litigiului pe baza probelor judiciare, celor extrajudiciare recunoscându-li-se o pondere mai scăzută. Chiar trecând peste acest aspect, Curtea reține că transcrierea unei astfel de emisiuni nu poate fi încadrată în categoria înscrisurilor, astfel că nu poate constitui suportul cererii de revizuire formulate de petent.